Коли я їхав у простір,
що сніг гойдав, мов піну,
гадав, що не побачу гір,
а вас, а вас зустріну.
Гадав, що погляд, мов стріла
із луків непокірних,
не досягне в гнізді орла
серед лісів нагірних, —
а в ваше серце упаде,
щоб думкою там бути,
що вас, що вас, а не людей
шукав поет забутий ...
Коли, блукаючи, мов тінь
або вигнанець бідний,
в холодних сінях біля стін
я прилипав, безрідний,
і в двері стукав і горів,
щоб на ніч упустили, —
мені здавалося, що грім
ламав підземні сили;
мені здавалося, що я
до вашого б'ю серця, —
і під ногами вся земля,
мов ниточка, ввірветься ...
Коли ж я місто пробігав
голодний до читальні,
а гурт услід мені гукав
слова сакраментальні,
і дівчину стрункy й легку
вела з садів жоржина,
то десь душа моя в піску
серед пустель тужила ...
І, Музо, світе мій живий,
де ніде душ нагріти,
мені здається, що вже ви

і люди всі "бандіти"!
Та все ж, мов крик із небуття,
що в світ несе людина,
ці відгуки мого життя
лиш вам, лиш вам, Єдина,
присвячую і аж молю:
прийміть на теплі руки
ви книгу скорбную мою,
дитину думи й муки!